

Для реалізації державної програми надаються фінансові засоби з державного бюджету, поряд з чим частина фінансування має надаватися з регіонального бюджету та власних коштів водоканалів. На основі державної програми розроблено та прийнято відповідні регіональні програми (такі як, наприклад, регіональна програма «Питна вода» у Львівській області на 2012 – 2020 роки) та комунальні програми (наприклад, місцева програма «Питна вода України у містах Червоноград, Соснівка, та смт. Гірник на 2013-2020»). Із загальним обсягом близько 10 млрд. грн., програма пропонує значну підтримку для проведення санації на підприємствах водопровідно-каналізаційного господарства України.

В Україні працює ряд міжнародних фінансових інституцій та фінансових організацій, що реалізують проекти в сфері інфраструктури та комунального господарства. Тут слід перш за все назвати наступні організації: Світовий банк, Європейський банк реконструкції та розвитку, Німецький банк реконструкції тощо. Крім того, досвід функціонування вітчизняних підприємств в галузі водокористування доводить ефективність залучення коштів кредитних установ на корпоративному рівні, а також отримання грантових коштів на реалізацію проектів з реконструкції та модернізації очисних споруд.

Основними напрямками реформування сфери послуг водопостачання та водовідведення в Україні мають стати технічні, технологічні, природні, соціально-економічні та політико-правові заходи, спрямовані на підвищення ефективності водогосподарських систем.

Література:

1. Блюменсаат Ф., Гіроль А., Граф-фан Різенбек Г. та ін. Підходи до оптимізації роботи систем міського водовідведення в регіональних центрах України: доповідь за проектом Az. 24550/35. К., 2015. 54 с.

2. Реформування сфери послуг водопостачання та водовідведення: узагальнений досвід, проблеми та перспективи: доповідь ПАДКО для Агентства США з міжнародного розвитку. К., 2004. 54 с.

3. Чередніченко Ю.Г. Економіко-екологічна оцінка систем водо підготовки та водовідведення: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук. К.: Рада по вивченню продуктивних сил України, 2010. 20 с.

БІЗНЕС-СТРАТЕГІЇ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧАТЬ БЕЗПЕЧНИЙ І СТАЛИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМНИЦТВА В УКРАЇНІ

Хорова М.О., Сідякіна Є.О.

Науковий керівник: Блага В.В., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

На порозі нового тисячоліття вся цивілізація зорієнтована на нову стратегію сталого економічного розвитку. Даний перехід передбачає забезпечення безпеки у всіх відносинах, а тісний взаємозв'язок загальної

безпеки країни та сталого розвитку визначають умови подальшого існування суспільства. В нашій статті сформульовано основні завдання, які можна вирішити за допомогою екологічного аудиту. Запропоновано основні заходи протидії негативним проявам і загрозам підприємству в сфері екології як значимої підсистемі економічної безпеки організації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми забезпечення безпеки привертають дедалі більшу увагу вчених. Однак в науковому плані найбільш просунутої є її техногенна складова (технічна і технологічна) Безпека соціально-економічна менш досліджена, хоча в останні роки з'явився ряд фундаментальних досліджень в цій області. Найбільш значимі з цієї проблематики роботи С. Глазьєва, Ю. Корбина, А. Колосова, В. Медведєва, В.Сенчагова, А. Страхова.

Вирішення задач забезпечення екологічної безпеки як підсистеми економічної безпеки – частина комплексної проблеми забезпечення сталого розвитку підприємств. Під стійким розвитком підприємства в даній статті розуміється режим його функціонування як соціо-еколога-економічної системи, що характеризується гармонійними позитивними змінами з урахуванням інтересів нинішнього і майбутніх поколінь. У компаній, вже провідних відповідальну екологічну політику, з'являться нові перспективні можливості зростання і стимули зберігати обраний вектор розвитку.

Загрози для бізнесу, що містять в собі екологічну складову, умовно можна розбити на три основні групи:

- 1) екологічна обстановка на території (екологія зовнішнього навколишнього середовища);
- 2) екологічність виробленої продукції;
- 3) екологічність процесу виробництва.

Відзначимо, що систему екологічної безпеки необхідно впроваджувати поетапно і планомірно. Початковий етап при розробці заходів екологічної безпеки для підприємства – це екологічний аудит. Він полягає в обстеженні як підприємства, так і навколишнього середовища, на яку виявляється вплив, оцінці небезпеки виявлених чинників і порівнянні їх з діючими екологічними нормативами. Кінцева мета проведення екологічного аудиту – це оцінка того, як господарюючий суб'єкт дотримується норми з охорони навколишнього середовища, а також вимоги профільних міжнародних стандартів. Проводячи аудит, підприємство в своїх інтересах, як правило, вирішує такі основні завдання: розвиток виробництва, приведення своєї діяльності до міжнародних екостандартам, що підвищує конкурентоспроможність підприємства на світовому і внутрішньому ринках; зниження ймовірності накладення штрафних санкцій, які можуть бути призначені при порушенні природоохоронного законодавства та нанесенні шкоди навколишньому середовищу; підвищення інвестиційної привабливості підприємства; підвищення екологічної безпеки продукції на основі результатів екологічних досліджень, розширення ринків збуту, пропонуючи дану продукцію на противагу конкурентам; підвищення соціального статусу організації в суспільстві як захисника навколишнього

середовища; залучення пріоритетних інвестицій, отримання державної підтримки як підприємство, виробляє екологічно безпечну продукцію, що використовує екотехнології; пошук можливостей поліпшення екологічної обстановки в місці розташування організації, підвищення екологічності виробничих процесів і продукції, що виробляється, а також інші.

Практика і світовий досвід показують, що забезпечення заданого рівня економічної безпеки підприємства та його сталий розвиток тісно пов'язані з економічною безпекою регіону.

Як заходи протидії негативним проявам і загрозам підприємству в області екології можна виділити ряд наступних основних завдань: планування та реалізація бізнес-процесів з урахуванням вимог екологічної безпеки; планування та виробництво готової продукції з урахуванням вимог екологічної безпеки; проведення на виробництві постійного моніторингу рівня його екологічної безпеки, оцінка загроз та реалізації заходів екологічного захисту; експертна оцінка програм виробництва з точки зору екологічної безпеки до їх реалізації на підприємстві; підвищення екологічної грамотності персоналу; видання локальних нормативних актів, регламентують питання екології на підприємстві; призначення відповідальних посадових осіб за регулювання питань екології; проведення розслідувань фактів порушення правил і норм виробництва, що призвели до порушень норм екологічної безпеки; використання екологічно чистої сировини для виробництва і ряд інших.

Таким чином, з урахуванням вищевикладеного, можна зробити наступні основні висновки: Екологічна безпека є невід'ємною частиною системи економічної безпеки організації, істотно впливає на результати економічної діяльності. Коригування економічної політики організації повинна здійснюватися в міру необхідності на основі зважених показників. Значення показників, які забезпечують сталий розвиток підприємств, не є статичними. При зміні внутрішнього і зовнішнього середовища досліджуваного об'єкта нормативи, що регулюють його діяльність, необхідно піддавати коректуванню.

ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Ченцова І.А.

*Науковий керівник: Хорошилова І.О., к.е.н, доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Відомий факт, що підприємства в своїй діяльності використовують матеріальні, нематеріальні та трудові ресурси, та за для забезпечення можливості прийняття ефективних, своєчасних, необхідних управлінських рішень основними пріоритетними завданнями сучасної системи управління підприємством є створення бази інформаційного прогнозування діяльності підприємства. Проте, на підприємстві, враховуючи сучасні тенденції розвитку, все більшого значення набуває ще один вид ресурсу – інформаційний.